

RINA KENT

**KRUTÝ
KRÁL**

SÉRIE ROYAL ELITE

KRUTÝ
KRÁL

Copyright © 2025. CRUEL KING by Rina Kent

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Sýkorová, 2026

Cover © Zhivko P. Petrov, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6180-7

RINA KENT

KRUTÝ KRÁL

přeložila Kateřina Sýkorová

Neviditelným.

Autorská poznámka

Milí přátelé čtenáři,

pokud jste ještě nečetli mé knihy, možná byste měli vědět, že píši temné příběhy, které u některých mohou vyvolat skličující a znepokojivé pocity. Mé knihy a hlavní postavy nejsou pro choulostivé publikum.

Krutý král je new adult romance určená pouze dospělým čtenářům. Hlavní hrdina je rozhodně záporák, zápleтка začíná nepřátelstvím mezi ústředním párem, a kniha navíc obsahuje spoustu explicitních sexuálních scén a atmosféru úzkosti. Pokud hledáte něžný příběh lásky, tahle kniha NENÍ pro vás.

Krutý král je také samostatně stojící příběh ze světa Royal Elite a pro jeho čtení nepotřebujete znát žádný z ostatních dílů.

PLAYLIST

Ústřední skladba

Time is Running Out – Muse

The Fear – The Score

Paint It, Black – Ciara

Stronger – The Score

King Of Nothing – Broadside

Pressure – Muse

CHAMPION – Bishop Briggs

Supremacy – Muse

Mercy – Muse

Undisclosed Desires – Muse

Supermassive Black Hole – Muse

White Flag – Normandie

I Really Wish I Hated You – blink-182

Devil Devil – MILCK

Takeaway – The Chainsmokers & ILLENÍUM & Lennon Stella

I Think I'm OKAY – mgk & YUNGBLUD & Travis Barker

Arcadia – Smash Into Pieces

Head Above Water – Avril Lavigne

Something Just Like This – Coldplay & The Chainsmokers

Hurricane – I Prevail

For Reasons Unknown – The Killers

Boyfriend – Ariana Grande & Social House

Načtete kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchete se

Kapitola 1

ASTRID

I ty máš sice urozené jméno, ale od Kinga se drž dál.

TOHLE JE TO POSLEDNÍ místo na světě, na kterém bych měla být.

Alkohol, opilí pubertáci a dunící hudba.

Večírek.

Nechci to nijak zveličovat, ačkoliv asi přesně to dělám, ale tohle je jako moje nejhorší noční můra vykoupaná v předraženém a naředěném alkoholu.

Obvykle nemívám ve zvyku kazit srandu, i když můj nejlepší kamarád Dan by tvrdil něco jiného.

Poznámka na okraj: Danovi nevěřte ani slovo. Má rád drama a všechny ty podobné věci.

Ale slíbila jsem mu, že než začne léto, zajdu s ním na jednu párty. Vzhledem k tomu, že patří k fotbalovému mužstvu, předpokládala jsem, že mě vezme na jeden z těch jejich obvyklých večírků – ne že bych přesně věděla, jak vypadají, ale měla jsem takovou představu, že budou probíhat v jednom z luxusních domů v Londýně.

Ale ten proradný blb mě vzal na Večírek s velkým V. Na matku všech chlastaček na Royal Elite.

Když jsme s Danem vstoupili, musela jsem se pořádně přesvědčit, jestli jsme neoprávněně nevníkli do letního sídla britské královny a jestli bych neměla Její Výsost upozornit, že jí před chvílí kapitán ragbyového týmu močil do bazénu.

Prohlásit, že je to tu obří, by bylo jako tvrdit, že Vikingové byli malincí. Dobře, to bylo trapné, ale tak nějak cpu Vikingy do všech svých přirovnání.

Zlaté oblouky lemují vchod i celou cestu do gigantického salónku. Klenuté stropy a široké schodiště jen podtrhují, jak směšně okázalé to tu je – i na poměry Royal Elite. Bože. A aby toho nebylo málo, potulují se tu i komorníci, kteří nalévají pubertákům víc pití, než potřebují.

Pravda sice je, že jsem taky bohatá. Ne, to není úplně přesné. Táta je bohatý, nikoliv já. Nicméně tohle je zkrátka úplně jiný level. I pro mě.

Když Dan zmiňoval, že bude párty, představovala jsem si, že prostě strávíme večer nebo noc v jednom z domů nejpopulárnějších spolužáků z Royal Elite School. Čekala jsem, že budeme pít jejich drahý alkohol, pokusíme se předstírat, že patříme k té škole, z níž vzejdou budoucí premiéři a členové parlamentu, a pak zdrhneme a půjdeme si léčit kocovinu.

Ale Dan zapomněl zmínit jeden nepatrný detail.

Tahle chlastačka se koná kdesi uprostřed ničeho.

Jakmile jsme vyjeli z Londýna a z dohledu se ztratily jakékoliv cedule, rychle jsem přestala sledovat všechny ty zatáčky, které Dan vybíral.

Chvilku jsem si myslela, že nás veze na nějaký večírek kolo-točářů.

Inu, opravdu to nic takového není.

Tohle sídlo je skryté na kopci za vysokými borovicemi – nedělám si srandu. Ať už to tu vlastní kdokoliv, tak si buď potrpí na soukromí, nebo na gotiku. Nebo obojí.

Při příjezdu nebylo, kromě aut zdejších hostů, na dohled vůbec nic. Když o tom teď tak přemýšlím, mohla by to být dokonalá lokace pro masovou vraždu.

Rozhodně si tu dokážu představit úvodní scénu hororu.

Měla bys přestat koukat na ty brutální filmy, slyším v hlavě hlas svého táty. Vlastně pravda, není to táta. Je to *otec*.

To by mohlo shrnout formální povahu mého vztahu s lordem Cliffordem, který mě možná zabije, až zjistí, že jsem šla na večírek bez jeho svolení.

Další důvod, proč následuju Danovy ďábelské plány.

Usrкну si ze svého druhého drinku. Hned jak jsme přišli, dali jsme si s Danem panáka, ale pak kamsi odhopsal, takže tu teď chodím s nějakým koktejlem. Po polknutí to sotva slabě pálí, ale já snesu hodně, takže je mi to fuk.

Potřebuju rozptýlení od všeho, co se kolem mě děje. Nemůžu uvěřit, že mě tu nechal – pravděpodobně aby si šel někam zašukat. Nejhorší parták v historii.

Je tady celá škola. Někdo se vrtí na hlasitou muziku s divným rytmem. Venku zase ragbisti skáčou kufr do bazénu ve tvaru ledviny – s přídavkem moči. Někteří vyjí při nějaké chlastací hře, na kterou bych taky chtěla mít odvalu.

Ale nutno podotknout, že nic nestojí za ohrožení méj aktuální pozice ve škole – patřím k partě neviditelných. Víte, koho myslím: těch, u nichž si nikdo ani nevšimne, když den nebo dva nepřijdou na hodinu. Nebo třeba celý rok. A ráda bych v takovém nastavení zůstala, děkuju pěkně.

Neviditelnost je skvělá superschopnost, díky které svištím životem bez jakýchkoliv dramát.

Ovšem pokud to chci nechat, jak to je, měla jsem si pravděpodobně vybrat méně nápadného nejlepšího kamaráda. Na moji obranu, když jsem zjistila, jak je ve skutečnosti oblíbený, už se ke mně nevratně přilepil jako můj kumpán.

Ale i s jeho popularitou jsem pořád dost nenápadná, aby si mě holky, které ho chodí balit, nestihly všimnout.

Někteří z přítomných studentů RESu mají stále na sobě své nažehlené uniformy s červenými kravatami a námořnický modrými saky. Na kapsách mají vyšité logo školy. Lev s korunou na štítu symbolizuje zároveň moc i korupci za zdi školy.

Existuje důvod, proč tu spolu studenti v uniformách stojí v kroužku. Nejspíš si povídají o knížkách. Připojila bych se, ale asi by se jim nelíbilo, kdybych začala debatu upozorněním, že by si na večírek uniformy brát neměli.

I já, chronická kazitelka zábavy, jak mě nazval Daniel, jsem si vybrala džínové šortky, síťované punčocháče a obyčejné černé tílko. Jo, a k tomu svoje oblíbené bílé basketbalové tenisky, na něž mi máma namalovala černé hvězdy.

Když si na ni vzpomenu, stáhne se mi srdce. Zhluboka se nadechnu alkoholového oparu a vůně značkových parfémů ve vzduchu.

Zábava. Dnes to tu má být zábava.

Moje představa zábavy zahrnuje spíš můj malířský ateliér nebo maraton hororových filmů.

To jen tak podotýkám.

Táhlé zavytí u vchodu strhne moji pozornost zpátky do reality.

Živý hovor utichá a dav se rozestupuje jako Rudé moře před Mojžíšem.

Žáci se snaží udělat místo, až o sebe málem zakopávají, takže mě nepřekvapuje, když mezi nimi vidím fotbalový tým. Vykračuje si špalírem, jako by vyhráli Britský šampionát. Vlastně moment. Myslím, že vlastně teď vyhráli cosi, co je přivede blíž k nějakému mistrovství.

Takže tohle by čistě hypoteticky mohla být oslava jejich úspěchu.

Další drobný detail, který Dan vynechal.

Nezabiju svého nejlepšího kamaráda.

Nezabiju svého nejlepšího kamaráda.

Kašlu na to.

Vytáhnu telefon a píšu.

ASTRID: Jsi mrtvý, Dane. Začni si vybírat písničku na pohřeb.

DANIEL: *Resistance* od Muse. Vždyť to víš. Co máš za problém?

ASTRID: Párty s fotbalisty? Jdi do hajzlu. To se radši zadusím zvratky.

DANIEL: Zaprvé, FUJ. Zadruhé, už jsem říkal FUJ? Zatřetí, nedělej scény, magorko.

ASTRID: Kde jsi?

DANIEL: Přesvědčuju Lauru Davisovou, aby mi ho vykourčila. Slyšel jsem, že je totální profík.

ASTRID: Prase.

DANIEL: Co je? Mám to na seznamu věcí, které chci stihnout, než dodělám školu.

ASTRID: Začínám si myslet, že se položky z tvého seznamu týkají výhradně sexu.

DANIEL: Není nic lepšího než šukačka.

ASTRID: Já radši sleduju krváky.

DANIEL: Astrid, mám tě moc rád, ale jsi divná.

DANIEL: Musím jít, Laura už po mně hází svůdné pohledy.

Geniální. Dan si jde šukat s náhodnou dívkou dne a já tu trčím jako kůl v plotě.

Trochu se mi zatočí hlava. Nejsem si jistá, jestli je to tím pitím, nebo něčím úplně jiným. Rozmaže se mi i fotbalový tým, co si ťuká pěstmi s fanoušky a sem tam někoho chytne za zadek.

Slyším jenom skandování „King, King, King!“

Na RESu, tedy Royal Elite School, jsou toho jména dva. Táta říká – pardon, *otec* –, že se od všeho se jménem King mám držet co nejdál.

Když jsem se „veřejně“ stala dcerou lorda Henryho Clifforda, nastavil mi jen dvě pravidla:

Nepošpiníš jméno Clifford.

Nepřiblížíš se ke jménu King.

Obvykle bych neposlechla, ale ti dva Kingové na škole ztělesňují všechno, co nenávidím.

Nevázanou moc.

Bezohledné chování.

Zkorumpované bohatství.

Je dost možné, že tohle směšně zazobané sídlo patří právě jim. Na RESu hraje hlavní roli děděné bohatství a Kingovi ho ztělesňují. Ani tátovy rodinné peníze a aristokratický původ se nemůžou rovnat těm jejich.

Nečekám, až se tu slavný tým se všemi dovítá.

První lekce neviditelnosti: Nedružte se s populárními lidmi.

Vydám se přímo k zadnímu východu z domu, i když jásání a „Elites do toho“ mě pronásleduje i tam.

Z té posedlosti fotbalem na naší škole mi cuká oko. Vážně, proberte se, vždyť jsou to děcka ze střední, ne nějaká blbá Premier League.

Ale opakuju, vlastně jsem se o sport nikdy nezajímala. Mě láká jen umění a kreativita. K atletickému založení mám hodně daleko a Dan si pořád dělá srandu, jak se i při pomalém a krátkém běhu zadýchám.

Procházím poloprázdnou chodbou, mírně dezorientovaná, a v hlavě to mám celé rozostřené. Pár, který se líbá hned u dveří, vidím dvakrát. Zavravorám a do něčeho narazím.

„Bacha!“ zavrčí kdosi a já jen něco zamumlám.

Kurva. Vůbec mi není dobře.

Chystám se zavolat Danovi, hledám telefon. Čísla se slévají v rozmazané, kudrnaté čáry. Zamrkám a narazím zády o zeď.

Najdu Danovo číslo a vyzváněcí tón zní, jako by mi do ucha pípál až z podzemí. Nezvedá to.

No tak, Dane.

Zkusím to znova, ale čím víc uplyne času, tím víc mě pálí kůže. Moje oblečení mi připomíná žhavou lávu.

Zase vytáčím Danovo číslo. Pořád to nezvedá.

Vzpomenu si, že jsme si na potom dohodli sraz na parkovišti, takže se rozhodnu, že si opláchnu obličej a vyrazím tam.

Rozklepanou rukou svírám svůj mobil a pokračuju dál chodbou. Hledám koupelnu. V hlavě mi vyskočí ještě jedna zmínka, kterou Dan o dnešku utrousil.

Nechod' do domku u bazénu. Ten je jen pro vyvolené.

Nevím, proč na to teď myslím. Stejně jsem teď od toho domku daleko.

Páry stojí po obou stranách zdi, líbají se a dělají různé věci. Zatlačím na první dveře po pravici a zastavím se. Nezaměnitelný zvuk pleskání kůže o kůži a typické vzdychání mě okamžitě vyženou ven.

Zkusím další a potom další, ale všechny jsou zamčené nebo obsazené.

A navíc jsem dost možná naštvála pár dvojic.

K rozžhavené kůži se mi lepší oblečení, nohy se mi klepou a slábnou. Sotva mě ještě unesou. Z repráků se valí nějaký letní hit a zvoní mi v uších.

Proběhne mnou vlna energie, zmocní se mě podivné nutkání tančit. Vší silou se ovládnou a pokračuju v cestě.

Projdu další podobnou chodbou a zahlédnu, jak z jednoho pokoje vychází nějaký fotbalista i s holkou. Díkybohu.

Rozběhnu se k němu tak rychle, jak mi to jen nohy dovolí.

Jakmile se ocitnu uvnitř, vrazím do dveří po pravici a skoro se rozpláču radostí, když zjistím, že ukrývají koupelnu.

Automatický kohoutek se spustí a já si horlivě a opakovaně cákám vodu na tvář, ale ten oheň, co mi zachvátil celé tělo, nejde uhasit.

Je mi jasné, že se mnou něco je, ale nechápu co. Může to být tím cheeseburgerem, co jsme měli s Danem po cestě sem?

Vím jenom, že potřebuju domů. Okamžitě.

Naposledy si šplouchnu vodu na obličej a vydám se zpátky k východu.

Mělo mi dojít, že slyším mužské hlasy. Měla jsem se v koupelně schovat o chvíli déle.

Do háje, neměla jsem do tohohle pokoje vlastně vůbec lézt.

Ve vteřině, kdy otevřu dveře, se mi do duše zabodne pár bledě modrých očí.

King.

Ten, od něhož se mám držet dál. Kouká na mě s úšklebkem a zvrácenou jiskrou v oku, jako by právě našel novou oběť.

„Zjevně se nám tu zatoulalo jehňátko.“

Kapitola 2

ASTRID

První lekce neviditelnosti: Nedružte se s nejobdivovanějším klukem na škole.

DO PRDELE. TY OČI MYSLÍ VÁŽNĚ?

Když vzhlížím do tváře staršího z našich dvou Kingů, tohle mě napadne jako první. Modrá v jeho duhovkách je šíleně světlá. Skoro až šedá, ale ne úplně. Trochu jako zatažená obloha s lehkým příslibem modré. A je nemožné předvídat, jestli se ztmaví do bouřky, nebo v nich vysvitne slunce.

A nemá to vůbec nic společného s tím, že je modrá moje oblíbená barva, ani s tím, že je tohle asi nejvzácnější odstín, jaký jsem kdy v jakýchkoliv očích viděla.

Mohla bych míchat barvy celé hodiny a stejně bych nenamíchala nic takového.

Za celé dva roky, co jsem na RESu, jsem ani jednomu z Kingů nevěnovala pozornost. Samozřejmě, že mi je pořád někdo vnucoval jako nejvyšší vládce mě i všech ostatních. Králové. Zázračně talentovaní fotbalisti. Budoucí dědicové King Enterprises – společnosti, která vlastní půlku Británie a druhou půlku ovlivňují skrz politiky.

Jejich příjmení v téhle zemi neutečete – pokud teda nebydlíte v jeskyni, a možná ani tehdy ne. Ovládají *Daily Mail* i každý jiný Mail. Kdybych nevěděla svoje, myslela bych si, že jdou královně po trůnu. Ale někdo by se mohl hádat, že už teď mají víc moci než ona.

Nicméně, tohle je moje první blízké setkání s jedním z Kingů.
S Levim Kingem.

Kapitánem fotbalového týmu.

Korunovaným králem celé školy.

A přitažlivým jako svině.

Není to jen těma očima, spíš jde o něj celého. Zlatavě blondaté vlasy má po stranách krátké a nahoře delší, hravě rozčuchaným stylem sčesané dozadu. Na sedmnáctiletého kluka má příliš ostrou čelist. Je příliš vysoký. Abych se na něj podívala, musím strašně zaklánět hlavu. Tedy spíš abych na něj civěla jako na zjevení. Výrazné linie jeho ramen a paží naznačují svaly vytvarované hodinami tréninku. Vypadá jako mladý Viking v tmavých džínách, černém triku a královsky modré mikině týmu s logem školy.

Jo, rozhodně má geny od Vikingů, kteří kdysi obsadili pobřeží Anglie.

Kurva. I přes varování fotbalového týmu a navzdory tátovým řečem, že se mám vyhýbat Kingům, mám chuť mu prohrábnout vlasy a zjistit, jestli jsou tak hedvábně hladké, jak vypadají.

Otevřu pus, protože plánuju něco říct – nejspíš něco hloupého –, ale nic ze mě nevyleze. To je divné. Cítím se úplně jinak než před pár minutami.

Když už něco, tak mi leda kůží po celém těle probíjí energie a lehce se mi třesou končetiny.

Zakymácím se dopředu a za předloktí mě popadne silná ruka.

Elektrický výboj zasáhne mé tajné místo.

Panebože. To je tak neskutečně příjemné.

„Jsi v pohodě, princezno?“ Když zase stojím jistěji, pustí mi předloktí.

Sevřu mu ruku a položím si ji zpátky. „Udělej to znova.“

Můj hlas zní příliš smyslně i mně samotné, ale je mi to jedno. Jeho dotek vyvolal něco euforického a já to chci cítit ještě jednou.

Pohybují s jeho rukou nahoru a dolů. Sama se s ní hladím a lehce u toho vzdechnu se sevřenými rty. U všech vikingů, proč je to tak hladké a sexy a... strašně úžasné?

Potřebuji víc. Mnohem víc.

„Co si myslíš, že děláš?“ Cíví na mě se směsicí zájmu a výhrůžky ve tváři.

Nebo možná jen s těmi výhrůžkami a ten zbytek si představuju, protože ho moje tělo potřebuje.

Vyškubne mi svoji ruku, a než stihnu otráveně zabručet nad ztrátou nově nalezeného potěšení, vykročí směrem ke mně, až mě zatlačí do zárubně dveří.

Voní jako mýdlo s příměsí drahé kolínské a kouře. Silně se nadechnu, s trapným zvukem, který zní, jako by fetišák právě dostal dávku.

Můj zamlžený mozek vnímá jen jeho neskutečně přitažlivou přítomnost a ten fakt, že je na Vikinga zbytečně moc oblečený.

Bez přemýšlení k němu vztáhnou ruku s tím, že bych třeba trochu toho oblečení odstranila. Jeho mikina se mi otře o tílko a mně s tepáním ztuhnou bradavky.

Ten pocit mě zastaví v pohybu. Je to tak příjemné.

Proč je to tak příjemné?

A ještě horší: proč se tak toužím třít prsy o jeho hrudník? Nebo o tu mikinu, teď opravdu nejsem vybíravá.

„Nemáš tu co dělat, princezno.“ Burácení jeho hlasu se mi táhne po kůži, jako by mě olízl.

Přikývnu, aniž si vůbec uvědomím, s čím vlastně souhlasím. Jen potřebuju, aby přišel o kousek blíž.

„Víš, co se stane zlobivým holkám, které chodí, kam nemají?“

Dál kývu hlavou, zhypnotizovaná jeho nadpozemsky modrými očima. Nejsou v nich ještě malé šedé flíčky? Kéž bych měla skicák a mohla tenhle moment zachytit.

Ačkoliv napodobit tuhle barvu by bylo prakticky nemožné.

Levi mě znova popadne za paži a vleče mě od koupelny do toho obřího pokoje, jímž jsem předtím jen proletěla. Tentokrát u toho vzdechnu nahlas.

Příliš se soustředím na jeho ruku na mé holé kůži a na to, jak se mi zatínají stehna, takže si nevšímám ničeho kolem nás.

„Hele, co jsem našel.“ Jeho hlas mě upozorní na přítomnost nějakých dalších tvarů v tlumeně osvětlené místnosti.

Přes zeď sem tiše doléhá hudba, a jak se trochu víc zamyslím nad okolním prostředím, pronikne ke mně úryvek písničky: „Nevyvázneš živá“.

Jasně, to vůbec není děsivé.

Půlka přítomných fotbalistů kouří, pije nebo hraje karty. Všichni pozorně naslouchají Leviho slovům.

„Já myslel, že holky budou až později,“ poznamená jeden z nich pobaveně. „Ne že by mi to nějak vadilo. Můžeš začít s mým pérem, koťátko.“

Fuuuj.

„Ale no tak!“ ozve se další a upustí balíček karet. Má kudrnaté hnědé vlasy a mikinu si oblékl obráceně. „Už po tobě nechci vyžírát zbytky, Chrisi. *C'est pas cool*.“

„Jsem ve vyšším ročníku, Ronane. Sklapni.“

„Myslím, že by chtěla začít se mnou.“ Na uchu mě zašimrá Leviho dech a na boltci ucítím jeho teplé rty. „Že jo, princezno?“

Ehm, jo! Chtěla!

Dělej to dál, prosím.

Chtěla bych to zajččet z plných plic, ale nemůžu najít slova. Dokážu jen zavřít oči a opřít se o jeho pevný hrudník. No sakra. Na tom by se asi dalo surfovat.

Něco vzadu v hlavě mi říká, že je tohle špatně – hrozně špatně –, ale mně teď na tom něčem absolutně nezáleží.

To něco si může políbit prdel, dokud se mě King bude dál takhle dotýkat a dělat mi dobře. Je to mučení, ale naprosto úžasné.

„Počkej,“ ozve se uhlazený hlas po méj pravici, kde spolu v odloučení sedí dva další fotbalisti a... hrají šachy?

Vstane a ladným krokem šelmy se vydá mým směrem. Jeho týmová mikina mu pevně obepíná široká ramena. Buď chodí ne skutečně potichu, nebo jsem moc mimo, abych slyšela jeho kroky.

Protože v příští vteřině je najednou přímo u mě a shlíží mi do tváře zlověstnýma očima, tmavšíma, než má Levi. I jeho vlasy jsou černé jako uhel. Má stejný rovný nos jako Levi a podobný postoj, ale jinak nemají nic společného.

Levi působí jako neohrožený vikinský král, ale jeho bratranec má auru tichého sériového vraha, který by čistě hypoteticky mohl z nudy zamordovat celý svůj národ.

Mladší ze dvou Kingů, Aiden, mě pár dlouhých vteřin sleduje s rukama ležérně vraženýma do kapes, jako by si přeměřoval obětního beránka.

Do háje s těmihle bratranci i s jejich krásou. I se vší tou hrozbou, již má vepsanou v očích, si nemůžu nevšimnout jeho smrtícího šarmu.

„Ty jsi Cliffordová, vid’?“ zeptá se Aiden.

„Cliffordová?“ Z Leviho hlasu okamžitě vymizí všechna předchozí hravost.

Soustředím se na jeho dotek na mém předloktí a pak ze sebe vypravím: „Já jsem jen Astrid. Clifford se jmenuje táta.“ Zachechtám se a ztiším hlas. „Jejda. Pšt. Neříkejte mu, že jsem ho tak nazvala. Nelíbí se mu to.“

Aiden zvedne jedno obočí, jako by právě předvedl jasný důkaz, ale na mě se přitom nedívá. „Ruce pryč, Leve.“

V pokoji zavládne ticho. I ti ostatní ustali v tom všem, co dělali, a soustředí svou pozornost na mě v obležení dvou Kingů.

Nebo spíš soustředí pozornost na nepřátelskou energii, která mezi nimi bublá.

A já? Otírám se zády o Leviho hrudník, protože potřebuju cítit to tření a ještě něco dalšího – jen nevím co přesně.

„Ne.“ Jedno jediné slovo, ale i v mém napůl omámeném, euforii hledajícím rozpoložení cítím tu sílu, jež za ním vězí.

„Otec řekl –“

„Mně je jedno, co řekl,“ přeruší ho Levi klidným hlasem. „Strýc mi nebude rozkazovat, co mám dělat.“

Několik kluků zahučí, jako by právě pronesl vtíp století.

„Kopeš si vlastní hrob.“ Aiden pokrčí rameny a vrátí se k šachovnici a svému protihráči, který na něj pořád čeká.

Levi mě chytí kolem ramen a přitáhne si mě k pevným křivkám svého boku. Pohladí mě po holé kůži pod ramínkem tílka a mně tělem proběhne elektrický šok přímo mezi stehna.

Rozechvěle se nadechnu a vši silou se držím toho pocitu, který ve mně vyvolal.

„Ještě někdo tu má námitky?“ zeptá se Levi, ale nezdá se, že by očekával odpověď.

Jeho slovo je zákonem.

Každý, kdo se mu pokusí odporovat, dopadne hodně špatně.

Všichni členové fotbalového týmu pocházejí z prestižních magnátských rodin s hromadou děděných i nových peněz, ale nikdo z nich se neblíží bohatství Kingových.

Jediný, kdo může proti Levimu protestovat, je jiný King. Což se zjevně jen tak nestane, protože Aiden o celou situaci ztratil zájem. Sedí zase na své židli, podpírá si dlaní bradu a dál hraje šachy.

Nepřekvapí mě, že nikdo jiný nepronese ani slovo.

Levi si mě táhne chodbou pryč a já visím na každém jeho doteku, jako bych bez něj měla umřít.

„Nech mi taky něco, kapitáne!“ vykřikne nějaký kluk.

Nic jiného nezaznamenám, protože mě příliš zaměstnává jeho ruka na mém boku.

Teprve když za námi Levi zavře dveře a pustí mě, uvědomím si, že jsme zase v nějakém pokoji.

Sami.

Kapitola 3

LEVI

Monstrem se nenarodíte. Stanete se jím.

POJĎ BLÍŽ, JEHŇÁTKO. NESEŽERU tě.

Aspoň zatím ne.

Ještě před dvěma minutami ze mě ta holka šílela, ale když jsme teď najednou sami v jednom z pokojů strýcova nechutně obrovského sídla, vypadá, jako by se chystala utíkat.

Projdu kolem ní, ona se zachvěje a přitiskne se ke zdi, jako by jí ten kontakt samotný dělal nekonečně dobře.

Sednu si na kraj postele, jednou rukou se opřu a s nakloněnou hlavou si holku prohlížím.

Je krásná takovým obyčejným způsobem. Světlé růžové rty. Dlouhé, hladké hnědé vlasy, tak zelené oči, že se skoro třpytí, a mnohé další.

Jasně, není tak pěkná jako ty holky, co po mně a zbytku týmu obvykle lezou, ale má něco do sebe v takovém diskrétním, nepřilíš ženském smyslu.

V těch džínových šortkách a podivných teniskách působí, jako by se zasekla někde mezi malou holkou a pubertáčkou. Akorát že na její drobné postavě není nic nevypělého. Má jemné křivky a stíhlý pas, který mi před chvilkou dokonale padl do dlaně.

Nejdřív jsem si s ní plánoval trochu pohrát, chvilku provokovat a pak ji předat zbytku týmu. Ale když jsem zjistil, kdo to je, rozhodl jsem se z ní udělat svou dnešní oběť.

Ošukat Cliffordovic princeznu by mělo jediný následek – strýc by se hrozně nasral.

A srání mého strýce je můj smysl života. Protože na mě kouká jako na osinu v zadku.

Na selhání.

Na krále bez koruny.

Na černou ovci rodiny.

Jen mu tím poskytuju další důvod, aby mě nenáviděl – a to nemluvím o velkém finále, jež na něj čeká v jeho oblíbeném letním sídle.

Poklepu si na stehno. „Pojď ke mně, princezno.“

Hlasitě polkne a ten zvuk se rozlehne v tichu kolem nás. Cliffordová rychle zatěká pohledem mezi mnou a dveřmi.

Říká se, že lidský mozek je dělaný na blesková rozhodnutí.

Je vtipné, jak lidi dělají chyby, a pak mají dojem, že jsou to ve skutečnosti dobrá rozhodnutí.

Třeba tady Cliffordova princezna.

Její mozek jí očividně napovídá, aby utekla. Hluboko uvnitř vycítíme nebezpečí všichni, ale ne každý se soustředí dost na to, aby se se svým základním instinktem spojil.

Nejspíš bych měl poděkovat šachům a strýcově tyranské výchově za to, jak jsem teď neustále ve střehu.

Cliffordova princezna zjevně buď od svého aristokratického otce nedostala nějaké důležité lekce, nebo je jí to prostě u prdele.

Kdyby platila ta druhá možnost, bylo by to velice zajímavé.

Zhluboka se nadechne, odtáhne se od dveří a s rudnoucím krkem se ostražitě vydá mým směrem.

Přede mnou se zastaví, promne si ruku a shlíží na mě zpod vějíře hustých řas. Chytnu ji za zápěstí a ona zasténá a zavře oči.

Zakážu si ji strhnout do klína a vyšukat do bezvědomí.

Když vzdychala předtím, myslel jsem, že jen cosi hraje nebo zkouší nějakou sváděcí techniku.

Vstanu, dvěma prsty jí nadzvednu bradu a zadívám se jí do rozšířených zorniček.

Nedivím se, že se rozteče z každého doteku. Zjevně je napumpovaná éčkem.

Odstrčím ji, ona zalapá po dechu a prudce otevře oči.

„Co-co je?“

„Fetky neberu. Jdi si.“

Nakrčí obočí, jako bych ji urazil. „Já nejsem žádná fetka.“

„To říká každá fetka.“

Vzdorovitě vystrčí bradu. „Nemůžeš mi vykládat, že jsem něco, co nejsem.“

Hm. Zajímavé.

Přístup princezny přece jenom má.

Vklouznu jí prsty pod tričko a chytím ji kolem pasu přímo na holé kůži. Tak dokonale mi padne do ruky... Potom sáhnou o něco výš, skoro na žebra, a hladím ji, až se začne třást.

„Je ti to příjemné?“

„Ach, bože, ano.“ Zase přivře oči a přistoupí tak blízko, že z ní cítím vůni šeríku. „Ještě.“

To říká každá fetka.

Vím to a měl jsem jí to říct.

Ale jsem pohlcený tím, jak se jí rozestoupí rty, čímž ještě zdůrazní tu růžovost. Je tak nadržená, že to nejen cítím z chvění jejího těla, ale navíc to cítím ve vzduchu.

Mám chuť jí to tílko strhnout, ohnout ji a píchat ji, až zapomene vlastní jméno a bude křičet jen to moje.

Ale myslel jsem to vážně. Fetky neberu.

Cliffordova princezna ke mně vzhledne a zkousne si spodní ret. Přitiskne mi podbřišek k pánvi a začne se mi třít o džíny.

Ztvrdne mi péro a ona znova vzdychne: „Prosím, ještě.“

Do prdele...

Možná bych mohl udělat jednu výjimku. Už jsem zkažený dost, bylo by to fuk.

Ale než se poddám svým démonům, vyhrknu: „Ven.“

Jak na mě kouká s tím lehkým ruměncem ve tváři a oči jí září nevinností a bolestí, v hlavě mi uvízne jedna zvrácená myšlenka.

Chci jí škodit.

Zničit ji.

Zkazit tu její nevinnost.

A sledovat, jak hoří.

Ale upřímně, takhle to mám s většinou krásných věcí.

Když já mám černou duši, k čemu zbytek světa potřebuje barvy?

Popadnu ji za paži a táhnu ji k zadním dveřím místnosti. Otevře ústa a snaží se se mnou udržet krok. Otevru a vystrčím ji ven.

Vrávorá mým směrem. „Ne, počkej...“

Zavřu jí dveře před nosem a ztlumím tak všechn ten mlžný chaos, který ve mně její přítomnost rozpoutala.

Dneska není správná chvíle, ale přijde.

S Cliffordovou mě čeká další duel, až vystřízliví a zvládne mi čelit.

Ale zatím... S úsměvem vylezu z pokoje do chodby a vrátím se ke svému týmu.

Je čas na letní dar pro mého strýce.

Kapitola 4

ASTRID

Nejen že jsem krvácela, ale ještě jsi mě nechal napospas smrti.

BUŠÍM PĚSTÍ DO DVEŘÍ a už mi to připadá jako celé hodiny.

Jako by za nimi nikdo nebyl.

Žádná odpověď. Vůbec nic.

Sklouznu na zem a snažím se zklidnit svůj dech.

Bzučí ve mně spousta podivné energie, jako by v mých orgánech probíhala další párty. Chci skákat a běhat – obojí najednou.

Netuším, kde jsem, ale je tu tma. Jediné světlo vychází z hlavního domu v dálce. Hraje tam *Something Just Like This* od Coldplay a The Chainsmokers. Zjevně se nějak stalo, že jsem se ze sídla zatoulala do jiné budovy. Možná je to ten domek u bazénu, co zmiňoval Dan.

Obvykle bych se ujistila, že kolem mě nikdo není, ale dnešek není obvyklý.

Vyskočím a začnu tancovat, točím se mezi keři a poddám se té vlně, jež mnou prochází.

Jestli je na světě někdo tak nepřemožitelný, že by doskočil až do nebe, tak jsem to já.

Hudba se mi vsákne pod kůži a stáhne mi svaly. Protáčím se tu a houpu boky, jako jsme to dělávaly s mámou, a tílko se mi lepší potem na záda.

Ze vzpomínek na ni – respektive z jejich nedostatku – mě začínou pálit oči. Už jsou to dva roky a z mámy se stává pouhá iluze.

Její úsměv mizí a pozitivní energie, kterou mě naučila vyzařovat, se pomalu mění v temné chmury.

Při tanci zvednu předloktí blíž ke světlu. Není to úplně zřetelné, ale téměř rozeznávám drobná tetování – slunce, měsíc a hvězdu.

Její hvězdou jsem prý já, takže tuhle udělala černou. Astrid je sice staroseverské jméno, ale *astra* v řečtině znamená hvězda. Máma říkala, že superschopnosti hvězdy potřebovala, když mě čekala.

To tetování je poslední vzpomínka, kterou na ni mám.

Kdybych ji neprosila, aby mě pozdě večer vyzvedla z výtvarky, kdybych neudělala scénu, když mi sdělila tu novinu, možná by tu se mnou dneska byla.

Možná bych teď nemusela trčet u táty s jeho nafrněným příjmením.

Kdybych ji včas vytáhla z toho auta, kdybych včas zavolala pomoc.

Pevně zavřu oči, aby ke mně nemohla síla truchlení a všech těch *co by kdyby*. Můj cvokař říká, že sebeobviňování mě tak akorát pohltí a nenabídne žádné řešení. Ale stejně mě ta vina sžírá s každým nádechem i výdechem. Je zaseknutá v temných koutech mého srdce i mé duše.

Pořád mi to připadá jako včera. Smrad kouře a spáleného masa i kovový pach krve.

Tolik zasrané krve.

Dál se houpu do rytmu hudby, ale už je v tom méně energie. Obejmu si trup a otevřu oči, abych to „sebeobviňování“ zahнала.

Chci se svléknout a skočit do bazénu.

Geniální nápad, milá já.

Poskakuju mezi křovím a pak po chodníčku směrem k hlavnímu stavení.

Dan by se měl okamžitě ukázat, jinak ho zastřelím. K čemu je mi nejlepší kamarád, když se mnou nejde tancovat k bazénu?

Zářivá světla domu jsou najednou jasnější a já zastavím a zastíním si oči hřbetem ruky. Fuj, proč tak svítí? Pořád zápasím s jasností světla, když vtom ke mně dolehnou hlasy.

„No tak, nemáme čas. Udělej to!“

„Ticho. Musí to být dokonalé.“

„Už to konečně udělej, nebo máme průšvih.“

Nastražím uši na ten šepot mezi křovím. Jsou to kluci, ale myslím, že jsem je nikdy dřív neslyšela. Nebo jo?

Zase je pravda, že RES je příliš velký, abych tam znala všechny. Zvláště když mi tak dobře jde ta neviditelnost. Kromě toho jsem na rozlučkovém večírku před letními prázdninami, takže tu asi dost pravděpodobně budou všichni.

Intuice mi napovídá, že bych o tomhle rozhovoru ani o celé situaci neměla vědět. A moje intuice má vždycky pravdu.

Nenápadně se zase vydám k oslepujícím světlům vily, směrem od těch lidí.

Pod botou mi praskne větvička jako v béčkovém hororu. Zamrznu na místě a tajím dech nejlépe, jak dovedu.

„Kdo je tam?“ vyhrkne první pevný hlas.

„Podívám se.“

„Ať nikam neuteče!“

Ach, pro lásku vikinskou!

Prosprintuju mezi křovím a vysokými stromy. Za mnou se rozléhají hlasité kroky.

Srdce mi tříská do hrudníku, jako by chtělo vyskočit na zem. Čím víc se ty kroky blíží, tím víc se snažím utéct.

Nejsem žádná sportovkyně. Běh samotný ze mě vysál všechnu energii jako z vyfouklého balonku. Zanedlouho už lapám po dechu a potím se jako prase.

„Tady to je,“ zavolá jeden z nich.

„Vedu posily.“

Jestli mě nezabijí tihle chlápci, udělá to táta.

Moc brutálních filmů, Astrid. Sleduješ moc brutálních filmů. Je nesmysl, aby středoškolsí studenti – zvláště pak nóbl studenti RESu – spáchali vraždu.

Pak si ovšem vzpomenu, že moc jejich rodin je vyseká ze všeho. Včetně vraždy.

Bože, nenávidím všechno, co tahle zazobaná děcka představují.

Vážně se snažím běžet v absolutně tichém módu, ale pod svým nohama slyším praskat další a další větvičky, jako by ke mně úmyslně naváděly moje lovce .

Větvičky a příležitostné škrábnutí mé paže o kůru, jak dál běžím tmou.

Srdce mi divoce buší v uších, když dorazím k úzké silnici. Za jedním stromem se zlomím v pase a snažím se popadnout dech.

Kromě svitu měsíce, jenž prosvítá mezi mraky a stromy, je tu absolutní temno. Světla i hudba sídla úplně zmizely.

Stejně tak ty kroky a hlasy, co mě pronásledovaly. *Uff.* Možná mi i moje příšerné atletické schopnosti pomohly vyváznout bez úhony.

Ale moje srdce se nadále odmítá uklidnit.

Buch. Buch. Buch.

Ostražitě vykročím k prázdné vozovce a doufám, že mi třeba někdo pomůže.

Dva kroky dopředu, jeden vzad.

Zaslechnu nočního ptáka – nebo obludu –, na místě ztuhnou a skoro se počurám.

Až se vrátím domů, už nebudu na horory a krváky koukat tak klidně. Ve skutečném životě je to zatraceně děsivé.

„Tudy!“ vykřikne kdosi.

„Kdo tohle vidí, nesmí přežít,“ pronese nevzrušeně povědomý – extrémně povědomý – hlas, zatímco spousta dalších kroků míří přímo ke mně.

Rozběhnu se po silnici a srdce mi bije tak prudce, že neslyším svůj dech.

Uteč. Uteč. *Uteč!*

Říká se, že o vlastní smrti nevíte.

Já jo.

Je to jen zlomek vteřiny.

V jedné chvíli sprintuju po silnici. V další mě na místě přimrazí oslepující čelní světla.

Chci se pohnout.

Chci uskočit z cesty.

Nejde to.

Něco tvrdého narazí do mého boku a já letím přes silnici. S dutou ránou dopadnu a paže se mi rozletí do podivné polohy.

Podé mnou se rozlévá něco teplého a lepí se mi to k tílku.

Kolem sebe slyším hlasy a hlasité pískání prudkého brzdění.

Kovový pach krve mi zaplní celý nos, stejně jako tomu bylo před dvěma lety.

Začalo pršet a je tma. Tak zatracená tma, že ve vzduchu cítím přicházející smrt.

Smrt má charakteristický pach. Bahnitý, železitý a kouřový.

Mámina hlava je sklopená na stranu a celý krk má pokrytý krví. Špiní jí bílé sako, z něhož měla minulý týden takovou radost.

Natáhnu ruku, ale moje tělo se nepohne.

Nemůžu se dotknout svojí mámy.

Nemůžu ji zachránit.

„P-prosím... Prosím, ne... Prosím...“

Nade mnou se tyčí temné stíny. Mluví spolu, ale je to moc potichu a nerozeznám žádná slova.

Teplé prsty se dotýkají mého boku. Pootevřu oči a všimnu si
na jeho předloktí stejné hvězdičky, jakou mám já.

„Nechte ji,“ ozve se jeho hlas.

Můj svět pohltí tma.

Kapitola 5

ASTRID

Mysleli, že už se nevrátím.

O DVA MĚSÍCE POZDĚJI.

Zpátky do školy.

Vlastně zpátky do života.

Poslední dva měsíce byly vystřižené přímo z pekla. Skoro jsem čekala, že vyskočí Lucifer – ten skutečný, ne ten ze seriálu – a začne mě mučit.

Ostatní studenti si užívali prázdniny a sdíleli fotky z nejrůznějších exotických míst a já zatím lítala jen mezi nemocnicí a rehabilitací.

Všechno se to stalo tak rychle, že jsem si v podstatě znova prožila tu tragédii před třemi lety.

Ale tentokrát jsem nevyvázla bez újmy.

Zlomila jsem si nohu, pohmoždila žebra a vykloubila rameno. Podle doktora a sester jsem měla štěstí.

Štěstí.

To je ale divné slovo.

Slyšela jsem svoji macechu, jak totéž říká hromadě svých snobských kamarádů. Měla jsem *šťestí*, že jsem hned dvakrát unikla smrti.

Zjevně tohle štěstí není dědičné, protože máma umřela hned.

Proč jsem se o to štěstí nemohla podělit s ní?

Dan mě popadne kolem ramen a vrátí mě do přítomnosti.

Záříjové nebe má krásný světlý nádech a slunce svítí na nás, obyčejné lidi v Británii.

Vzduch voní podzimní vlhkostí s lehkým nádechem lesa – ten vane z obrovských borovic obklopujících Royal Elite School.

Procházíme s Danem vysokými dvojitými dveřmi, oba zase oblečení v uniformách. Tu moji tvoří tmavě modrá sukně a ladící sako se zlatým logem RESu – lev, štít, koruna. Kolem krku a límce bílé košile mám uvázanou červenou stužku. Dan to má stejně, až na kalhoty a červenou kravatu.

Usmívá se – s typickým dolíčkem v levé tváři – na všechny ženy, co procházejí kolem. Sem tam přidá i mrknutí, z čehož některé z nich přes sebe skoro zakopávají.

Je atraktivní tím svým typicky britským způsobem. Zaprvé má dolíček – možná proto jsem se s ním chtěla kamarádit. Lidi s dolíčky tak trochu přitahují ostatní jako magnety. S vlasy si vždycky dává načas, aby působily neupraveně. A pak ještě ty jeho oči v barvě oceánského tyrkysu a máte tady skoro hotového budoucího modela.

Beze srandy. V obchoďáku ho s jeho mámou zastavil lovec talentů a škemral, aby ho jeho agentura mohla zastupovat.

„Hele, magorko,“ dloubne mě do paže. „Tenhle rok zvládneme. A můžeme ho zvládnout i vleže.“

Obrátím oči v sloup. „U tebe se vždycky všechno týká sexu, co?“

„Rozhodně. Závěrečný ročník si žádá řádně divoký sexuální život.“

Potřesu hlavou. Nenapravitelný Dan.

Na chvilku se ztratím mezi všemi těmi studenty, co RESem procházejí. Půlka vypadá nadšeně – hlavně prváci – a druhá zase, jako by je právě vytáhli z postele.

Jo, a já patřím do té druhé půlky, děkuju pěkně.

Ještě jeden rok. Už jen jeden rok a jsem z tohoto cirkusu venku.

Dan mě zastaví u okraje částečně zastřešené chodby, kde si studenti vypráví o svých zážitcích z prázdnin.

Někteří si nenápadně šeptají a ukazují na mě, ale takových je jen pár.

Jsem sice Cliffordová, ale nejsem na RESu nijak extra důležitá.

Pevně doufám, že ty zprávy o nehodě brzy vyšumí a já zase budu moct hrát svou krásnou neviditelnou roli. Problém je, že se toho večera staly dvě nehody. Když mě totiž srazilo to auto, sídlo začínalo hořet.

Celá škola má na facebooku skupinu, kam nesmí nikdo z personálu. Tam se hojně spekulovalo, že za obojí může stejný člověk, který zapálil dům, načež mě při úprku z místa činu srazil a ujel.

Jiní měli teorii, že na tom mám podíl já sama, protože Cliffordovi a Kingovi jsou nepřátelé. A podívejme se na to, sídlo patří Jonathanu Kingovi.

„Vstala jsi z mrtvých.“ Dan mi rozcuchá vlasy. „To si samo o sobě zaslouží oslavu. Jestli chceš večer zajít na přemaštěný burger do Ally's, klidně kvůli tobě i odložím horizontální seanci se Cindy.“

„Páni!“ Přehnaně zalapám po dechu a položím si ruku na srdce. „Ty bys kvůli mně odložil svoje prasárny? Nevěděla jsem, že mě tak zbožňuješ, švábe.“

„Vid'? Co všechno by člověk neobětoval pro přátelství. Měla bys po mně pojmenovat prvorozeného. Daniel junior by na papíře vypadal skvěle.“

Uchechtnu se, i když nemám náladu. Takhle mě Dan dokáže povzbudit.

Kromě fotbalového soustředění trávil léto tím, že mi zpříjemňoval nudnou rehabilitaci a rozesmával mě při každé příležitosti.

Neříká to nahlas, ale vím, že se cítí provinile, že mě oné noci nechal samotnou. Snažila jsem se mu vysvětlit, že to není jeho vina, ale Dan je prostě Dan.

Oddaný, až to bolí. A taky můj stín.

Nebo je to možná obráceně. Já jsem ta neviditelná, takže stínem v tomhle přátelství budu spíš já.

Ještě jeden rok a oba budeme mít pokoj od očekávání našich rodičů.

Svoboda. Už jen ta myšlenka samotná mi pošle do žil nečekaný nával energie.

Jdeme s Danem dál školou a mluvíme o letošní výuce.

Stará architektura RESu neubírá jeho hloupé, nafoukané pověsti. Postaven byl za krále Jindřicha IV. ve čtrnáctém století. Nejprve sloužil královským poddaným a poté se dostal pod nadvládu aristokratů a bohatých rodů.

Obrovské oblouky a napůl kryté kamenné chodby přinášejí závan minulosti, skloubený s modernitou. Má deset věží, z nichž každá je věnovaná určitému ročníku. My třetáci máme čtyři. Prvák a druhák mají každý tři.

Royal Elite School je přesně tím, k čemu odkazuje její jméno. Škola elity. Soukromá škola všech škol. Ale nejde tu jen o peníze. Pokud se k tačkovým prachům nehodí i váš mozek, nebudete tu vítáni.

RES má nejtěžší přijímačky v zemi a velice pečlivě vybírá, koho pustí dál.

Asi mám kliku.

Nebo taky ne.

Záleží, jak se na to podíváte.

Například zdejší vzdělání mi může pomoci, abych se vysvobodila z tátova vlivu. Ale záleží na tom vůbec, když jsem tady kvůli němu?

„Takže o víkendu párty?“ nadhodí Dan s povytaženým obočím.

„No teda. Ty si vážně myslíš, že bych po té poslední ještě někam šla?“

„Nemůžeš se nechat odradit. Určitě chtějí, aby ses navždycky přestala bavit.“

„Ten člověk ujel, Dane. Předpokládám, že chtěl, abych nežila, ne abych se nebavila.“

„Myslíš, že patří k těm samým lidem, kteří ti zavolali záchranku a poskytli záchranářům veškeré detaily, co mohli?“

„Neřekla bych.“

Můj ‚zachránce‘, jak jsme ho s Danem nazvali, byl ten s hvězdou na předloktí. Podobnou jako tu, kterou mám já vedle slunce a měsíce, mi vytetovala máma. Nicméně když pro mě sanitka přijela, nikdo u mě nebyl.

Dan mi pátravě hledí do obličeje. „A ty si stále nemůžeš nic vybavit?“

Zavrtím hlavou. Kvůli tomu požáru se policii ani nepodařilo získat žádné záznamy z kamer.

Pravdou ale zůstává, že jsem byla zdrogovaná a že mě hned nato srazilo auto. V krevních testech jsem měla povážlivé množství extáze a trochu kokainu.

Myslím, že tátu víc zajímaly ty drogy – a možnost poškození jeho pověsti –, než to, jestli zůstanu naživu. Táta je přesvědčený, že jsem si je vzala sama. Nemusel to říkat, cítila jsem to. Myslím si, že dělám jménu Cliffordových ostudu.

Jen po mně hodil hromadou terapií, koučingů a poradenství. Jako bych byla přístroj, na který se musí podívat pár mechaniků, aby zase fungoval, jak má.

Po mámině smrti udělal totéž. Nikdy se nezamyslel, jestli bych si třeba raději než s nějakými neznámými lidmi nepromluvila s ním.

Abych se nějak zabavila, chodím za zástupcem komisaře – tátovým kamarádem – a šiju do něj, aby našli toho parchanta, co mi to udělal.

Jestli si myslí, že si zalezu do krunýře a budu hodná želvička, tak se šeredně pletou. Já budu leda želví ninja.

Dobře, to bylo trapné, ale moje přirovnání taková prostě jsou.

S mámou jsme toho moc neměly, ale měly jsme důstojnost. Naučila mě, abych se nikdy nedotkla práv ostatních, ale taky abych si nenechala sahat na ta svoje.

Když se nebudeš bránit, lidi po tobě budou šlapat, hvězdíčko.

Máma už tu sice není, ale její slova se mnou zůstávají jako mantra.

„Jsi to jediné, co mám, tak mi nezačni emařit.“ Ťukneme si pěstí a uděláme zvuk výbuchu. „Hodně síly, magorko.“

„Nic než sílu nemám, kámo.“ Strčím do něj ramenem. „Já nebyla vždycky jen prachatá a spořádaná jako ty.“

„Jasně, paní Dělnická třído.“ Ušklíbne se, zasalutuje a mávne ke skřínkám fotbalistů. „Tady bydlím. Tak ahoj ve třídě.“

Zamávám mu dvěma prsty a pokračuju chodbou. Při pomyšlení, že to všechno brzy skončí, cítím, jak mi žilami proudí spousta energie.

Jen jeden rok.

Užuž vcházím do třídy, když najednou něčí ruka praští do zárubně hned vedle mojí hlavy a dveře mi zablokuje vysoká postava.

Zaměřím zrak a ztuhnu. Zdá se mi, že se zastavili i všichni v chodbě kolem mě.

Levi King.

Tytéž hypnotické oči, které mě dotlačily na pokraj smrti, na mě shlížejí s podivným leskem. Tehdy jsem v nich viděla zájem smíšený s hrozbou, ale teď je to naprostá vypočítavost.

„Co chceš?“ vyjedu na něj a několik lidí za mnou zalapá po dechu.

Na Leviho Kinga nevyjíždí nikdo. Studenti se můžou přetrhnout, aby byl na svém trůně spokojený a v pohodlí.

Jsem ráda, že mám v hlase všechnen ten jed, který ve mně vyvolává.

Poznal, že mě zdrogovali, a stejně mě vyhodil a nechal napospas těm lovcům.

Dobře, věděl jen, že jsem na drogách. Asi nemohl tušit, že mi to udělal někdo jiný, pokud tím jiným nebyl on sám.

Ale v tomhle, bohužel, nemám moc jasno. Jestli mě zfetoval Levi, proč toho nevyužil a místo toho mě vykopl ven?

Mohl změnit názor.

Ale proč by mi to vůbec dával? Naše cesty se nekříží. Nikdy.

Žije si na nejvyšší pozici v potravním řetězci a já jsem si schválně vybrala nízkou, pohodlnou a velice neviditelnou příčku.

Proč jsem pro něj najednou viditelná?

To je jediný důvod, proč ještě nejdu do útoku. Ale neznamená to, že si nechám líbit jeho rozmazlené krákoviny.

Ta nehoda mě naučila něco cenného. Nebudu vedlejší postavou ve svém vlastním životě.

Už ne.

Levi nakloní hlavu na stranu. „Takhle mě pozdravíš, když jsme se celé léto neviděli, princezno?“

„Co jsi čekal? Že budu skandovat ‚ať žije King‘? Promiň, sbor má pořád prázdniny.“

Pobaveně mu zacukají koutky. I když jsem střízlivá, je pořád zatraceně přitažlivý. Přes léto se mu nějak rozšířila ramena – nepochybně díky tréninku fotbalu – a přísahala bych, že je i vyšší.

„Myslel jsem, že budeš mít pořád zájem.“

„Zájem?“ zopakuju užasle.

„Zapomněla jsi?“ Jeho hlas se ztlumí, až se z něj málem rozechvěju. „Když jsme spolu byli naposledy, škemrala jsi o víc.“

Hoří mi tváře, až mám pocit, jako by mě hodili do sopky. Prostě musel zmínit nejtrapnější okamžik mého života.

Zvednu bradu. „Zatmění rozumu. Věř mi, už se to nestane.“

Popadne mě za zápěstí a přitáhne si mě k sobě. Snažím se mu vykroutit, ale on jen zesílí stisk.

„Pusť mě,“ procedím skrz zuby a v duchu proklínám publikum, které se kolem nás vytvořilo a sleduje představení.

Tváře mi hoří žhavým vztekem z toho, jak se mnou na veřejnosti zachází hrubě. Skvělý způsob, jak si zničit prvotřídní neviditelnou pověst.

„Sejdeme se po škole,“ zašeptá tím hlubokým, lehce chraplavým hlasem.

Není to žádost, je to jasný rozkaz. Musí být tak zvyklý na to, že mu lidé padají k nohám.

Vzdávám se snahy vyšknout mu svoje zápěstí a probodnu Leviho pohledem. „Proč bych se s tebou scházela?“

Dvakrát mi ťukne do nosu. „Po tréninku na mě počkej na parkovišti.“

„Ne.“

„Buď tam, princezno.“

Zjevně vidí ten vzdor, co mám vepsaný v obličeji. Místo aby se stáhl, v očích se mu zračí šibalství a něco, co bych popsala jako ‚výzva přijata‘.

Když zase promluví, je to už dost nahlas, aby to slyšeli všichni okolostojící.

„Neboj, tentokrát tě škemrat nenechám.“ Zazubí se. „Aspoň ne dlouho.“

Přes krk i obličej se mi plazí spalující horko a halí mě do rudého hávu trapnosti, smíšené s oslepujícím vztekem.

Koutky se mu zvednou do namyšleného šklebu, který říká ‚já vždycky vyhraju‘, načež mi znova klepne na nos a vydá se opačným směrem. Všichni mu horlivě uvolňují prostor, jako by fakt věřili, že je to král nebo něco takového.

Já tam stojím jako rudá koule vzteku a s úžasem sleduju, jak odchází. Přidá se k němu další třeták a už za chvíli s ním k šatně vznešeně kráčí polovina fotbalového týmu.

Všichni na mě dál zírají jako na div světa – nebo na masového vraha, u pohledů některých holek si nejsem jistá.

„Děvko,“ zasyčí jedna z nich, když kolem mě projde.

Hněv, který by měl být namířen na ni nebo její posluhovačky, které chrlí podobné urážky, ve skutečnosti pálí opačným směrem.

Směrem k šatně a tomu blbci v ní.

Tak King se chce po škole sejít?

V tom případě se sejdeme, ale bude si přát, aby svůj královský dekret nikdy nevydal.

Kapitola 6

LEVI

Mohla jsi utéct z bitvy, ale vyžádala sis válku.

TRENÉR KŘIČÍ NA PRVNÍ linie a jeho hlas se nese přes hřiště, jako by byl generálem ve válce. Nebo možná stratégem.

V královsky modré kšiltovce s logem RESu, která mu zakrývá holou hlavu, si smotá papíry s poznámkami do tvaru baseballové pátky, kterou se nebojí přetáhnout pomalejší hráče.

Právě jsme dohráli první tréninkový zápas sezóny. Hlavní tým prohrál s týmem druhého ročníku 2:0.

Do prdele, prostě 2:0.

Negativní energie, co z trenéra Larsona vyzařuje, mi dopadá na náladu jako rubáš.

Dva týmy stojí proti sobě v rovných řadách a trenér kráčí mezi námi. Druhý tým nosí přes dresy neonově žluté vesty, zatímco náš tým má jen oficiální královsky modré dresy s bílými šortkami.

„Dámy,“ zavrčí Larson, jemuž malé oči a husté obočí dodávají drsnější a zlejší vzhled. „Takhle máme po loňské prohře začít sezónu?“

„Ne, pane!“ vykřikneme všichni naráz.

„Neslyším vás, holky.“

„Ne, pane!“ zařveme hlasitěji.

Přikývne a dál přechází naším špalírem s rukama za zády. Při každém kroku ho papírová baseballka ťukne do páteře. „Škola si vás možná staví na piedestal, ale to je jen proto, že dostáváte

jméno Royal Elite mezi lidi. Jakmile z vás školská rada přestane mít prospěch, tým končí.“

Mezi hráči se ozve trocha tichého mumlání, ale vědí, že trenéra přerušovat nemají.

„Co jste si mysleli? Vaši rodiče platí za vzdělání, ne za sport. Royal Elite je o akademických výsledcích. Dovolí si pár sportovních klubů jenom proto, aby bylo vidět, že sem nechodí jen banda snobských šprtů. Takže co? Dokážeme jim, že žijeme fotbalem?“

„Ano!“

„A vyhrájeme letošní šampionát, nebo ne?“

„Ano!“

„Neslyším vás!“

„Ano!“

„Kapitáne.“ Trenér se s potměnlým výrazem zastaví přímo přede mnou.

Od prohry v červenci neschvaluje způsob, jakým mužstvo vedu, ale taky ví, že jsou díky mně pod kontrolou. On je možná stratég, ale já jsem vůdce vojska. A věří mi, že nedopustím, aby se něco pokazilo. Oba chceme vyhrát.

„Potřebuju výsledky.“

„Dostanete je, pane.“

Stále stojí přede mnou, ale už ukazuje na Daniela, jednoho z hráčů na střídačce. „Dobrá práce, Sterlingu. Uhlídal jste to.“

Kluk se ušklíbne tím namyšleným způsobem, který je natolik typický pro půlku hráčů.

Trenér postoupí ke Chrisovi vedle mě a probodne ho pohledem. „Vansi. V příštím zápase nenastoupíte v základní sestavě.“ Otočí se k týmu naproti. „Astore, vy jdete místo něj. Ukažte, co ve vás je.“

„Ano, pane!“ Ronan se kření jako pošuk.

Trenér Larson se svým asistentem a fyzioterapeutem vyrazí do šatny.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Krutý král***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.